

mielipiteestä. Sen mukaan tuo mielipide ei oikeastaan synny esimerkiksi puolueissa vaan pikemminkin on jo siellä.

Lehdistö tuki – laimeassa keskustelussa – Lipposta. Saako tämän tulkitta niin, että sitä ei erityisemmin kiinnosta avaintekijän rooli keskustelussa, jossa julkinen mielipide muodostuu.

Risto Kunelius, YTT, Tampereen yliopisto

MAIJA TÖYRY

Linda Lampeniuksesta julkaistaan lehdissä valokuvia, joissa hän soittaa viulua kyykkysillään. Katsoja näkee Suomen turhimmaksi julkkikseksi valitun naisen alushousujen pilkahduksen hameen alta ja saa kurkistaa mehevien rintojen väliseen uurteeseen. Linda vetää puoleensa sekä miesten halullisia että naisten vertailevia katseita ja saa iltapäivälehdien ostajien kukkarot auki.

Lindan paikalla ei voisi olla kuka tahansa nainen Kallen kannesta.

Nimettömän naisen tisseillä voi myydä seksiä, ehkä tavaroitakin. Mutta paljas naisenliha kiihottaa katsojien yläpäätä vasta kun ruumiiseen liittyy ristiriitoja, jännitystä tai jotakin erityisen uutta.

Lampenius soittaa viulullaan klassista musiikkia. Hän on saanut siihen

koulutuksen ja pestin laatuorkesteriin. Ristiriita on tässä, blondin ja ammatin välillä. Äärimmilleen viedyssä groteskiudessaan Linda paljastaa jokaisen naisen skitsofrenian: toisaalta olisi

Linda – turha julkkisko?

pyrittävä olemaan naisena katseita vetävä ilmestys, toisaalta naisen pitäisi olla myös oman elämänsä suvereeni hallitsija. On aika tempu näyttäytyä yhtäaikaan passiivisena ja aktiivisena.

• • •

Linda on lanseerattu meille iltapäivälehdissä, mistä hänen julkinen elämänsä on lähtenyt jatkumaan – kuten jokaisella julkisella – aikakauslehdissä. Asiallisissa Suomen Kuvalehti -tyyppisissä miestenlehdissä päästään kuolaamaan paheksumalla kuolaamista. Miehekkäät aikakauslehdet Seura ja Apu jatkavat iltapäivälehtien linjaa ja korostavat Lindan rintaliivein tuettua puolta. Tiukkapipoisen naislukijan mielessä häivähtää epäily takajaksesta: annetaanko tässä ymmärtää, että työssäkäynnin ohella pitäisi

satsata seksipommiuuteen?

Naistenlehdessä on vaikeampaa löytää näkökulmaa Lampeniukseen, jossa on samassa paketissa liian selkeästi esillä naisen perusdilemman molemmat puolet. Kun Linda on yhtäaikaa haluttava ja osaava, hän on naistenlehden keskeisimpien johtotähtien kiteytymä ja siksi hänestä voi olla vaikeaa kirjoittaa yhtään mitään. Varsinkin, jos hän todella on omaksunut itselleen visuaalisena tuotteena esiintymisen linjan eikä hän mielellään vas-

taa haastattelijan kysymyksiin. Sama ongelma oli aikoinaan Kata Kärkkäisestä kirjoittamisessa, ensin Kata poseerasi alastonmallina ja sitten Kärkkäinen hehkutti äitiyttään. Nainen, joka tunnettiin pelkällä etunimellään on jälleen saanut sukunimensä takaisin menestyttyään televisiosarjojen käsikirjoittajana.

“Sinuun on asennettava silikonitissit” -käskytyks ja “ole vapaa ja tahtova nainen” -vaatimus kirjoitetaan yleensä eri juttuihin. Käskyttävien juttujen valokuvamallien nimet eivät ole esillä, esikuviksi asetetuilla naisilla on ammatti ja sukunimi.

• • •

Kahtiajaossa ilmenee kaikkien ihmisten pulma, vaikka naisenelämässä ristiriita taitaa olla suurempi. Naistenlehti elää lukijoidensa puolesta ristiriitaa, joka muiden miellyttämisen ja oman tahdon toteuttamisen välillä on. Teemasta varioidaan juttuja joka lehden jokaiseen numeroon. Aiheen kiinnostavuus ei tyhjene, sillä perhevelvollisuudet ja työ, seksuaalisuus ja äitiys, naiseus ja kansalaisuus ovat aina vaan keskenään vaikeasti yhteensovittavissa.

ME NAISET 27.6.1997

Kumpi on kumpi?

Osallistu leikkiin!

Osallistu meidän kumpi-leikkiin. Jos sinut pelottaa tuottaa vastaan julkisesti kukaan, jätä ilmeitä itseäsi mukaan haastaa muutamat kumpi. Tai jos ystäväsi muuttavat joku toista tullaamme, yllä kumpi leikkiä meidän.

Kumpi-leikkiä ja kumpi-leikkiä ja soita kumpi-leikkiä. Laita mukaan myös valokuvasi/valokuvia. Laita kumpi-leikkiä.

Me Naiset/Kumpi on kumpi.

PL 160, 00040 Helsinki Media.

Kumpi-leikkiä ja kumpi-leikkiä. Laita mukaan kumpi-leikkiä. Laita mukaan kumpi-leikkiä. Laita mukaan kumpi-leikkiä. Laita mukaan kumpi-leikkiä. Laita mukaan kumpi-leikkiä.

Ketä sinun peilikuviasi muistuttaa?

Aino Kärkkäinen/Maria Rosengård

Onko Linda Lindu?

Kätki me meidän Linda Lindu. Osaamme joutua näin hyvinkin. Osaamme joutua näin hyvinkin. Osaamme joutua näin hyvinkin.

Mieskansalainen voi ummistaa silmänsä ruumiin ja sielun ristiriidalta. Siksi miesjournalisti voi rehellisesti väittää, että kansalaisten tarvitsemien journalististen tuotteiden kuuluu sisältää vain yhteiskunnallista tietoa ja arvioita. Naiskansalaisuuden toteuttamiseksi naisen pitää kuitenkin tietää myös se, miten naisena kuuluu olla, vaikkei toteuttaisikaan sitä. Jos journalistien tehtävänä on kansalaisen elämään keskeisesti vaikuttavan uuden tiedon tarjoaminen, silloin meikkikoulu on journalismia.

Linda on yhtä vähän turha julkkis kuin Emu ja Natokin.

Maija Töyry, VTM, vapaa toimittaja

PEIK JOHANSSON

Tiedotustutkija Bosah Ebon mukaan yhdysvaltalaisilla Afrikka-uutisilla on kolme uutiskriteeriä: kaupallinen, poliittinen ja sosiokulttuurinen. Kaupallisen uutiskriteerin mukaan uutinen on tuote, jonka on tuotettava voittoa. Sensaatiot ja poikkeukselliset tapahtumat, kuten sodat, vallankumoukset, pakolaiskriisit, nälänhädät ja vaalit ovat myyviä uutisia.

Poliittisen uutiskriteerin mukaan Afrikka-uutinen on kiinnostava vain, jos Yhdysvaltojen poliittiset intressit ovat uhattuna. (Ebo kirjoittaa Yhdysvalloista, mutta uskallan yleistää tämän koskemaan myös muita länsimaita, YK:ta sekä länsimaisia avustusjärjestöjä ja yhtiöitä, joiden intresseihin Afrikka-jutuissa samastutaan.)

... aina rakas ompi Kongo

Sosiokulttuurisen uutiskriteerin mukaan Afrikkaa katsotaan länsimaisten silmälappujen välistä. Historiallisilla ja kulttuurisilla taustoilla ei ole juuri merkitystä, eikä kirjeenvaihtajilla

ole useinkaan riittävää tietämystä taustojen ymmärtämiseen. Etnosentrisen näkökulman vuoksi Afrikka kuvataan usein vieraana, pelottavana, järjettömänä, köyhänä ja hyödyttömänä.

• • •

Olen tutkinut Helsingin Sanomien, Hufvudstadsbladetin, Kansan Uutisten sekä Suomen Kuvalehden Afrikasta kertovia juttuja vuodelta 1997. Noin puolet Afrikan 54 valtiosta mainittiin ainakin kerran.